

PP: la dreta piramidal

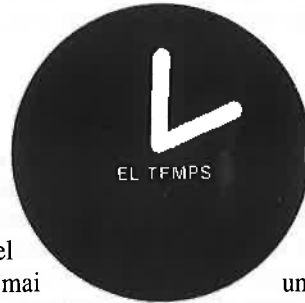
En la tradició històrica de la dreta espanyola, els principis d'autoritat i de jerarquia han estat permanents. Històricament, la dreta ha estat sempre, a escala local –i provincial– al costat del *cacic*; a escala de l'estat, al costat de l'autoritat suprema, del monarca o del dictador. És un pes, o un hàbit històric, que els està costant molt traure's de damunt. En la dreta espanyola, encara avui, tot el poder ve del cim de la piràmide.

Quan s'acusa el PSOE d'estar excessivament sotmès a la figura i el liderat de Felipe González i al poder en l'ombra d'Alfonso Guerra, potser s'oblida fàcilment que aquesta personalització del partit i del poder és molt més profunda i arrelada en la dreta. No solament perquè tant el CDS com el PP són creacions d'una persona (partits on el líder és alhora creador i fundador, on el cap suprem, per tant, és *anterior* al partit mateix), si-

nó perquè en el líder suprem és on residex tot el poder i l'autoritat efectiva. Així, per a un partit com el PP, els perills no vindran mai d'algun *sector crític*, de moviments de les bases, o de l'autonomia d'alguna organització territorial: tot això, en el PP, és neutralitzat sempre sense problemes. El perill ha vingut quan ha fallat la figura del poder suprem. El moment més greu es va viure quan un president, Hernández Mancha, devia el seu lloc a un *moviment* de les bases, i no a la designació i transmissió de la font original de poder, encarnada en Manuel Fraga: Hernández Mancha tenia la presidència, i l'autoritat.

I sembla que en els nivells regional, provincial o local, les coses no són massa diferents: els líders puguen o cauen, es consoliden o es desintegren, no tant en funció del suport que troben entre els militants de la seua àrea, com en funció del suport que troben a Madrid. La posició dels caps del PP a Catalunya o al País Valencià dependrà, per tant, de les seues relacions i de la seua sintonia amb Aznar i el seu equip. Pedro Agramunt, per posar l'exemple més flagrant, és president provincial de València per estricta designació superior. Pel mateix mecanisme –directe o indirecte– pot caure o pot seguir pujant. El grau de *categoría* i de pes polític propi que tenen líders com Obiols o Lerma és impensable en les directives de Barcelona o de València (Canelles, a Mallorca, seria l'excepció, per motius molt singulars).

Ara, un PP renovat es llança de nou a l'empresa de consolidar definitivament el bloc de la dreta espanyola. La renovació, però, no arriba a afectar el principi històric: la dreta espanyola ha de ser, per da-

damunt de tot, *espanyola*.. Revestida d'un *catalanisme moderat* (Fraga ha dit fa pocs dies: "no concibo un catalán que no sea catalanista") de substància espanyola, quan es tracta de disputar-li el terreny a un nacionalisme majoritari. Revestida d'un regionalisme retòric i excitat, quan es tracta, com al País Valencià, de defensar-se davant d'un altre regionalisme bel.ligerant. En aquest cas, el mimetisme del PP respecte a les posicions ideològiques i pràctiques d'Unió Valenciana ha estat permanent: és l'únic regionalisme i l'únic *valencianisme* que han estat capaços d'assumir i de practicar.

A Catalunya, era i serà objectivament molt difícil disputar-li el terreny a un centre-dreta identificat amb formacions polítiques pròpies (també és cert que una *dreta espanyola*, minoritària, hi té un públic assegurat, entre part de la burgesia, entre els funcionaris, o entre part de la població immigrada). Al País Valencià, han deixat perdre l'oportunitat d'ocupar l'espai d'una dreta valenciana organitzada, moderna i racional. Per torna-ho a intentar, haurien de canviar, en el PP valencià, molts noms i moltes actituds. Però com els canvis han de venir de dalt

...